

1. Frans

Frans probeerde al een tijdje om met zijn schoon geld wat meer drive te brengen in zijn ietwat lusteloze leven.

Ongewild voegde hij zich daarmee bij het clubje van vermogende mensen die in het zicht van hun levenseinde met hun fortuin krampachtig nog wat genot wilden nastreven, nog enig aanzien wilden behouden. Al was het maar door zich op een duur cruiseschip te laten ronddrijven.

Een cruiseschip deed Frans teveel denken aan een drijvend woonzorgcentrum en daarom had hij kort na zijn pensionering een groot yacht gekocht. Een driedekker, één waarop ge volk kunt ontvangen. Hij doopte zijn pronkstuk Excalibur. Het schilderen van die naam aan weerszijden van de dure schuit kostte nog eens 6.400 euro.

Frans hoopte met zijn aanwinst nieuwe en interessante contacten te leggen.

De eerste dagen stond hij op zijn boot aimabel en uitnodigend te zijn naar het passerende schoon volk. Intussen poetste hij de loopbrug omdat het wel sympathiek zou overkomen dat hij als welgesteld persoon niet te beroerd was om zelf de handen uit de mouwen te steken. En ook was het voor de passanten makkelijker om een praatje te slaan met iemand die enkele meters verder een klusje aan het doen was.

Veel succes had Frans niet met deze tactiek. De enige commentaar die hij kreeg was van een lallende dronkaard die wist te vertellen dat hij vroeger een gelijkaardig yacht had gehad. Er was ook nog de venijnige plaatselijke keffer die vond dat Frans met z'n Excalibur niet thuishoorde op deze kade.

Frans trok dan maar naar de cafetaria van de jachthaven. Aan tooggasten die hem niet al te ordinair leken vertelde hij kwansuis over de faciliteiten op zijn nieuwe boot in de hoop iemand geïnteresseerd te krijgen om samen een trip te maken. Maar niemand toonde belangstelling; bij de meesten meende hij zelfs een onderkoelde jaloersheid te merken.

Vermits niemand met hem in zee wilde gaan besloot Frans het over een andere boeg te gooien.

Hij maakte een deal met de eigenaar van de discotheek om op zijne bateau elke zaterdag een exclusieve party te organiseren. Alzo werd Frans de stille getuige van enkele decadente drinkfeestijnen. De eerste keer werd hij aanzien als de bootsknecht. Daarop sprak hij met de discotheekbaas af dat deze de volgende keer 'zijn vriend Frans' zou voorstellen als de eigenaar van deze stijlvolle feestboot. En dat die goede vriend als een soort filantroop wel vaker feestjes gaf voor artiesten en andere interessante mensen. Dat verhaal wilde er nog wel in gaan bij het overwegend jonge volkje maar maakte verder weinig los. Zij waren vooral bezig met mekaar. In het beste geval kreeg de oude man van de boot een beleefd knikje. Eén keer werd Frans wel aangesproken door een wat rijpere maar niet onaardige Duitse vrouw. Ze zei dat ze de 'time of her life' beleefde op die fantastische partyboot van Frans, terwijl ze rolde met haar flink gemaquilleerde ogen. Ietwat later bleek dat zij hoopte via Frans een entree bij een bekende galeriehouders te krijgen. Toen duidelijk werd dat Frans de galerie niet kende was de interesse van de Duitse kunstenmaakster snel bekoeld. En zo stond Frans met zijn cocktail in een hoekje meewarig te kijken hoe zijn dure plezierboot als een ordinaire voetbalkantine werd misbruikt door de fine fleur van de beau monde.

Drie dagen na de tweede party was Frans bezig in de toiletten met het vervangen van de vloerbekleding. Er waren niet alleen rare vlekken maar ook gaten van uitgetrapte sigaretten.

Plots hoorde Frans buiten iemand roepen. Er stond een vriendelijke man die zich voorstelde als drugsrechercheur.

De man vroeg of Frans wilde meewerken aan een belangrijk onderzoek. Als reden gaf hij dat Frans' relatie met bepaalde partygangers een uitgelezen kans was om een gevaarlijke drugsbende op te rollen. Frans bedankte zeggende dat hij vrijwel geen contact had met zijn luiers, hetgeen geeneens gelogen was.

Frans besloot de party's te cancelen en zijn luxeschuit te verkopen. Met het nodige verlies weliswaar, want gepersonaliseerde tweedehands-yachts waren niet erg in trek, zeker niet als ze er niet meer spic en span uitzagen.

Frans vond dat er betere manieren moesten zijn om zijn leven op te fleuren, temeer zijn financiële reserves een flinke knauw hadden gekregen.

xxx

Frans Bax had zich voorgenomen om van zijn pensioen een actieve tijd te maken. Hij wilde zijn dagen niet vullen met kiezeltjes op de inrit mooi te harken of bladeren op het tuinpad weg te vegen. Lege zakken rechtzetten was niets voor hem. Voor een man die heel zijn leven hard gewerkt had, moest het leven meer te bieden hebben.

Behalve een aantal familieleden kende Frans enkel mensen uit de bouw. Hij had gewerkt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Hij had beton gemaakt voor de hele streek. Frans was beton geworden. Elke werkdag had hij zowat dertig betonmixers op de baan en daarmee was hij met zijn firma Bax Beton de grootste betonboer van uren in het rond. Hij was de man die elke dag op het bedrijf het licht aan en uit deed, om daarna thuis nog de papieren te gaan doen. Dag in, dag uit. Behalve op zondag, de zondag was voor zijn gezin. Voor zijn vrouw en zijn zoon. Later kwam daar een schoondochter bij en een kleinkind.

Intussen was zijn vrouw al vijf jaar overleden.

Met zijn recente pensionering verdween Frans uit de betonwereld en na een tijdje verdwenen ook de mensen die aan en rond Bax Beton hadden gehangen.

Het werd tijd om wat nieuwe mensen te leren kennen.

Even had Frans overwogen om zich op een datingsite in te schrijven, maar om principiële redenen zag hij af van dit plan. Voor het eerste het beste koppelbureau moest je zowat 100 euro per maand afdokken; reken daar nog de allicht dubbele restaurantkosten bij. Als gewezen ondernemer weigerde hij te betalen voor iets wat hij eigenhandig en zonder kosten kon fiksen.

Het had ook een stuk te maken met eergevoel: hij voelde zich capabel genoeg om zonder technologische hulp een fatsoenlijke vrouw aan de haak te slaan.

Frans wist dat tegenwoordig het netwerk in alle aangelegenheden belangrijk was en dus ook bij het uitbouwen van een nieuwe relatiekring. En hij besepte dat het netwerk meer dan ooit een digitale kwestie was geworden.

Dat schrok Frans in eerste instantie af. Het mocht nu stilletjes aan stoppen met die technologische vooruitgang. Indertijd vond hij het al te gek voor woorden dat de draaihendeltjes van de autoruiten vervangen werden door elektrische ruitbediening. Waar ging het naar toe met de wereld als de mens te lam en te lui werd om aan een hendeltje te draaien. Als ondernemer had hij zijn best gedaan om niet achterop te raken en mee te zijn met de noodzakelijke innovaties, maar dat had moeite gekost. Met zijn pensioen had Frans zijn zaakjes goed op orde en hij had geen zin om de rest van zijn leven telkens weer zijn gewoontes te moeten veranderen. Het verstoorde zijn nieuwe leven. Telkens hij weer mee was met een of andere innovatie, kwam er een volgende nieuwigheid die hij moest aanleren. Vooral die voortdurende ICT veranderingen bezorgden hem letterlijk schele hoofdpijn.

En dikwijls stopten die ICT mannen hun nieuwigheden in de mobiele telefoon van de mensen. Frans vond het trouwens idioot om dat schijffe steeds in de mot te moeten houden. Wat was men toch bang om een bericht te missen op mail, sms, facebook, Messenger, whatsapp, twitter, Instagram, Tiktok en dies meer. De mensen zaten naar hun gsm te kijken als konijnen voor een lichtbak. Nee, echt sociaal kon je die media niet noemen.

Het was dan ook met de nodige tegenzin dat Frans met facebook begon. Maar dat viel verrassend goed mee. In minder dan geen tijd had hij 104 vrienden. En die waren hem allemaal gratis voorgesteld. Frans zag dat de madam van het kapsalon al 1.134 vrienden had en dat stemde hem hoopvol.

Maar nu al kreeg hij ontzettend veel sociaal nieuws binnen: over hoe de mensen het gehad hadden op hun vakantie ('ongelooflijk tof vakantieparadijs hier!') en wie waar lekker aan het eten was ('Dirk is samen met Marjolijn in de Gouden Saté'). Soms was het nieuws zelfs aandoenlijk ('ik dank iedereen en ben super verrast door de 103 verjaardagswensen'). Het mooie was dat hij niet alleen nieuws ontving van zijn eigen vrienden maar ook nog van andere mensen.

De vraag was hoe het nu verder moest. Blijkbaar was het de bedoeling om veel appreciatie te geven aan de berichten van zijn nieuwe vrienden. Frans begon om alle berichten een duimpje te geven. Facebook was toch wel een verrekt handig ding. Op een uur tijd had Frans meer dan 100 berichten een positieve reactie gegeven. In het vervolg zou hij wel beter moeten opletten want hij had per ongeluk ook een duim gegeven aan een overlijdensbericht.

Frans had begrepen dat hij ook zelf berichtjes moest uitsturen naar zijn nieuwe en toekomstige vrienden. Schrijven was niet echt zijn ding maar hij had nog een mooie foto van zichzelf lachend op de loopbrug van Excalibur. Na enig prutsen lukte het hem om die foto de wereld in te sturen met als onderschrift: 'Mooi, het leven was mooi'. De volgende dagen controleerde hij elk uur de reacties op zijn bericht. Drie mensen stuurden een duimpje: de notaris van het dorp die ook een yacht had, de directeur van zijn bank en een man die hij niet kende. Dat aantal bleef toch wat onder de verwachting; en Frans had eigenlijk ook op wat vrouwelijke reacties gehoopt.

Meestal was de post die Frans ontving een goed nieuws show: hij vernam hoe fijn en fantastisch het leven van zijn vrienden was.

Maar op sommige momenten leek zijn tijdslijn een spuugbak en een klaagbarak. De bruine gal kwam al eens boven drijven. Het waren enkele en meestal dezelfde rakkers die er een sport van maakten om negatieve reacties te spuien. Het mikpunt van hoon en spot waren vooral de politiciers, die volgens deze facebook profeten per definitie allemaal ofwel idioot ofwel zakkenvullers waren. Elke beslissing kon rekenen op sarcastische wijsneuzigheid. Deze vuilspuiterij leek wel het favoriete tijdverdrijf van deze rekels. Ze betaalden belastingen en dat gaf hun het recht om de ganse dag op alles en iedereen kritiek te geven. Niet zelden waren ze zo kwaad dat ze hun woorden niet meer juist schreven. Frans was zelf geen grote letterkundige maar als hij iets schreef zorgde hij wel dat het correct was. Er was maar één woord dat hij bewust fout schreef: 'de' beton in plaats van 'het' beton. Iets wat stevig was, mocht ook stevig klinken.

Frans merkte ook een veel gelikete en gedeelde post waarin een ondernemer uit de streek werd beschuldigd van een frauduleus faillissement van zijn nv. Iemand was immers te weten gekomen dat de ondernemers nog ergens een chalet had. Frans gromde in zichzelf dat die

pipos allicht niet eens wisten wat een nv was. Het deed hem pijn: ondernemers waren zeker geen heiligen, maar het waren wel zij die financiële risico's namen, werkgelegenheid verschafte en de economie deden draaien.

Frans zuchtte eens: deze criticasters leefden in een fantasialand waar geen ondernemers of bestuurders nodig waren.

Zijn eigen firma was ook al eens onterecht in opspraak gekomen en dat was dan nog in de officiële pers. Frans herinnerde zich goed de dag dat hij telefoons kreeg van klanten die foeterden dat ze niet wilden betalen voor water. Ze hadden dat uit de krant. Frans had geen tijd om kranten te lezen en dus liet hij zich die krant bezorgen. Boven het artikel over de bedrijfsvernieuwing van Bax Beton stond als titel: 'Bax Beton maakt het stortbeton papperiger'. Hij had inderdaad een grote investering gedaan om zijn betonmixers uit te rusten met pompen en extra leidingen zodat beton op elke afstand en hoogte kon gestuwd worden. Natuurlijk was er een aangepaste mengeling nodig om het stortbeton door die dunnere en langere leidingen te krijgen, onder andere meer water. Nochtans werd dat extra water niet aangerekend, hetgeen elke klant ook kon afleiden uit offerte en factuur. Maar ja, goed nieuws verkocht niet zo goed in de media; mensen hadden liever spektakel en slecht nieuws. En zo gingen halve waarheden en leugens een eigen leven leiden.

Frans herinnerde zich het café waar hij in zijn jonge jaren kwam. Dat was nog voor hij zich op de beton had gestort. Je mocht aan de toog iets uit je botten slaan wat nergens op sloeg, maar dat raakte dan ook niet verder dan de toog. Het werd bedekt met de mantel van de zattigheid. Er waren mensen die dit soort ventilatie en borstgeroffel blijkbaar hard nodig hadden. Zelfs de goorste kwaadsprekerij aan de toog had zijn functie. Frans had daar ook een theorie over: als je kwaad spreekt over een ander, doe je onrechtstreeks aan zelfverheerlijking ('maar ik ben zo niet, ik ben beter'). Ook was er in dat café de ongeschreven regel dat alles wat na twaalf uur verteld werd niet telde.

Klagen, verwijten en kwaad spreken mochten dan menselijke of begrijpelijke behoeften zijn, het klankbord van de populaire sociale media was toch veel te groot om alle menselijke frustraties daar allemaal zonder enige filter of nuance op een hoopje te laten komen. Zo een hoop moest gaan rotten vond Frans.

Na enkele weken moest Frans vaststellen dat zijn digitale vrienden mekaar eigenlijk niet zo veel te vertellen hadden. Hij vond de communicatie soms ook wat puberachtig voor een deftige senior als hij. Toen hij ook nog ongevraagd reclame begon te krijgen over de laatste modellen van catamarans, over korting op cementzakken en over politiciers, waarvan sommigen met een ranzig kantje, besloot hij zich niet langer bezig te houden met zijn virtuele vrienden.

Zijn zoon Koen die z'n bedrijf had overgenomen, had hem onlangs verteld dat Bax Beton met LinkedIn goede ervaringen had. Frans had al eerder gemerkt dat sinds de overname zijn zoon heel wat aan het veranderen was bij Bax Beton. Frans was dus niet zo verwonderd dat Koen vertrouwd was met deze moderniteiten. Als je echte linken wilde leggen naar andere mensen, dan moest je volgens Koen duidelijk aanwezig zijn op dit soort sociale media voor vakmensen.

Na een halve dag van moeizaam inloggen, invoeren van paswoorden, opstellen van profielen en opladen van gegevens besloot Frans dat dit te ingewikkeld voor hem was.

Zijn vingers aan z'n grote werkershanden waren ook te dik voor al dat getiktokkel. Vol ongeloof zag hij hoe de jongmensen met twee duimen op hun gsm konden tikken aan een tempo waarmee een eekhoorn nootjes peuzelt.

En eigenlijk moest Frans ook niet weten van die hele afstandelijke typerij. Wie van hem iets wilde weten of krijgen moest persoonlijk op de man afgaan en hem recht in de ogen kijken. Ingewikkelde vragen per mail aan Frans waren meestal verloren moeite.